

Dělo na rozhánění mraků

Michal Kappel

V roce 1909 za Prahou, za poli a za lesy byla jedna vesnice, která se jmenovala Uhříněves. A tam se pokoušeli na přání knížete postavit dělo na rozhánění mraků. Vyráběli ho dny, týdny, měsíce a roky, ale vůbec jim to nešlo. Tak jednoho dne vyslali posla Honzu Vomáčku, aby sehnal nějakého pomocníka.

Tak se milý Honza sebral a šel, šel a šel, až došel do Berlína. To dřív byla taková malá útulná vesnička, kde bydlel Jan Prokop, velký vynálezce. Honza to věděl a tak ho šel hledat. Přesně po hodině došel k domu, kde Jan Prokop bydlel. Zabušil na dveře a nic. Po nějaké chvíli se však zevnitř ozvalo: "běž pryč, tady nemáš co dělat!". Ale posel Honza byl vychytralý, neodradilo ho to a zvolal: "já jsem český kníže!". Jan Prokop samozřejmě Českého knížete nikdy neviděl, tak otevřel a pozval ho dále.

Posel se posadil ke stolu a vyprávěl. "Potřebovali bychom, abys přišel k nám do Uhříněvsi, máme pro tebe překvapení." Prokop byl velmi zvědavý, tak se hned sbalil a šli, šli a šli, až došli zpět do Uhříněvse, kde na něj čekala práce. Honza zavedl Prokopa do hlavní místnosti, kde mu dali dort a řekli mu, že dostane další odměnu, když dodělá to dělo. Tak zase pracovali dny, týdny, měsíce a roky a nic z toho. Prokop tedy neuspěl a lidé v Uhříněvsi se rozhodli, že svého posla zase musí vyslat do světa.

Honza tedy šel, šel a šel až došel do Paříže, hlavního města Francie. V Paříži bydlelo hodně lidí a mezi nimi i Gustav Holý - známý fyzik, který by mu jistě dokázal pomoci. Ale to posel nevěděl. Tak si odpočinul v hotelu, přečetl si noviny a vypil kávu. Pak zase vyrazil dál.

Tak šel, šel a šel, až došel ke stavení, kde měl prý bydlet světoznámý vynálezce.

Vynálezce se jmenoval Kredenc Shakali. Po dlouhém Honzově vyprávění, co potřebují v Uhříněvsi postavit za dělo, ho však Kredenc odmítl se slovy: "mám dost své práce na to, abych vám ještě stavěl děla pro armádu!". To, že dělo má sloužit k rozhánění mraků, nepochopil. Nebylo divu, bylo mu už přes sto roků. Honza se tedy smutně vydal zpět na cestu s nepořízenou.

Vracel se opět přes Paříž. Podruhé se zastavil ve stejném hotelu, aby si odpočinul a zase si četl noviny. V tom si všiml v jednom článku, že nedaleko bydlí fyzik - Gustav Holý.

Tak hledal, hledal a hledal, až našel dům kde Gustav bydlí. Zaťukal a nic, tak zase zaťukal a nic. Tak čekal. Čekal dny a týdny. Už mu docházely peníze na bydlení a jídlo, přece se však nevzdal.

Přesně po třech měsících přišel Gustav ke svému domu, a první co uviděl, byl posel z Čech. A tak se ho zeptal, co tu dělá? Posel mu odpověděl: "čekám na Gustava Holého". "Však to jsem já", odpověděl Gustav.

Honza mu potom vysvětlil, co potřebují a vyšli. Šli, šli a šli, až došli do Uhříněvsi. Tam už to měli skoro hotové.

Gustav na to kouká ze všech stran a říká: "nemáte to vůbec pěkný, to se musí předělat". Ostatní se ptali, jak to mají předělat? Gustav začal, "no tohle tady necháme, tady nabarvíme, tady vymontujeme, tady zase namontujeme a tak dále." A tak to začali předělávat, až to předělali, vyzkoušeli a dělo fungovalo.

Nakonec zašli s dělem ke knížeti, který jim ale řekl: "je to pěkné, ale já to nepotřebuji. Já to ani nemyslel vážně. Vždyť proč by člověk měl ovládat počasí, to přísluší jedině přírodě! Dělo zakopejte hodně hluboko, ať ho nikdo nikdy nenajde, ještě by mohlo nadělat víc škody než užitku". A s těmito slovy se rozešli a dělo zakopali.

A pokud ho nikdo ještě nenašel, je dělo někde pod Uhříněvsi zakopáno dodnes.

Konec